

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.822 van 28 mei 2026
in de zaak A. 244.121/VII-42.790**

In zake : S.D.
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Liesbeth Peeters en Astrid Engelen
 kantoor houdend te 2300 Turnhout
 Parklaan 126, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de PROVINCIE ANTWEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 februari 2025, strekt tot de
nietigverklaring van arrest nr. RvVb-A-2425-0322 van de Raad voor
Vergunningsbetwistingen van 19 december 2024 in de zaak 2324-RvVb-0386-A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van
14 maart 2025.

Verzoekster heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Wouter De Cock heeft op 24 juli 2025 een
verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van
State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit).

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2026.

Staatsraad Francis Van Nuffel heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tariq Pels, die *loco* advocaten Liesbeth Peeters en Astrid Gelijkens verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: RvS-wet).

III. Regelmatigheid van de rechtspleging

3. In het verzoek tot voortzetting van de procedure antwoordt verzoekster op het auditoraatsverslag.

Het cassatieprocedurebesluit voorziet niet in de mogelijkheid om na de kennisgeving van het auditoraatsverslag nog een schriftelijke uiteenzetting in te dienen. Wanneer de auditeur concludeert dat het cassatieberoep moet worden verworpen, kan de verzoekende partij luidens artikel 18 van het cassatieprocedurebesluit vragen dat de procedure wordt voortgezet, bij gebreke waaraan de afstand van het geding kan worden uitgesproken. Het “verzoek tot voortzetting” van verzoekster wordt slechts als procedurestuk aanvaard in zoverre hierin wordt verzocht om de procedure voort te zetten. In zoverre het stuk een schriftelijke voorbereiding vormt van de mondelinge uiteenzetting op de

terechtzing, wordt het beschouwd als een loutere inlichting.

IV. Feiten

4.1. Het college van burgemeester en schepenen van Vorselaar verleent een omgevingsvergunning voor de aanleg, in natuurgebied, van een parking en de regularisatie van een ontbossing.

4.2. Verzoekster tekent bestuurlijk beroep aan tegen de vergunningsbeslissing. De deputatie van de provincieraad van Antwerpen beslist op 23 november 2023 om het beroep niet in te willigen, en de omgevingsvergunning te verlenen.

4.3. Met het bestreden arrest verwerpt de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) het beroep van verzoekster tot vernietiging van het deputatiebesluit van 23 november 2023.

V. Onderzoek van het middel tot nietigverklaring

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 16 en 26bis van het decreet van 21 oktober 1997 ‘betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’ (hierna: natuurdecreet), de artikelen 4.3.2 en 4.3.3, § 2, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM), en artikel 32 van het decreet van 4 april 2014 ‘betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’ (hierna: DBRC).

De uiteenzetting van verzoekster bestaat uit een “samenvatting” en een “toelichting”.

In de “samenvatting” voert verzoekster aan:

“Doordat, eerste [onderdeel], in het bodemarrest wordt aangegeven dat de beslissing van de verwerende partij niet onwettig is op vlak van de beoordeling van de natuurschade, zodat de omgevingsvergunning kon worden verleend,

En doordat de [RvVb] aangeeft dat het volstaat dat een verzoekende partij aannemelijk maakt dat er een kans bestaat dat natuurwaarden in het gedrang komen opdat de vergunning moet worden geweigerd,

En doordat de [RvVb] aangeeft dat vermijdbare schade moet worden begrepen als ‘schade die kan worden vermeden door het aanpassen van de gevraagde handelingen die in de praktijk haalbaar zijn en die niet leiden tot de ondoeltreffendheid van de aanvraag’ en [verzoekster] niet aantoonst dat er sprake is van ‘vermijdbare schade’ waar ze stelt dat het project ook op een andere locatie zou kunnen worden uitgevoerd,

En doordat de [RvVb] overweegt dat de loutere beweringen van [verzoekster] niet zou worden gestaafd of onderbouwd, terwijl de bestreden beslissing zou steunen op een onderzoek naar de mogelijke impact van de aanvraag op het VEN-gebied,

En doordat, tweede [onderdeel], de [RvVb] aangeeft dat er geen alternatievenonderzoek moest worden gevoerd en dat [verzoekster] niet aantoonst dat er alternatieven bestaan,

Terwijl artikel 26*bis* Natuurdecreet voorschrijft dat elke vorm van onvermijdbare en onherstelbare schade moet worden uitgesloten, en artikel 16 Natuurdecreet dat elke vorm van vermijdbare schade aan de natuur moet worden vermeden,

En terwijl, de deputatie in navolging van het [Agentschap voor Natuur en Bos, hierna: ANB] had aangegeven dat [verzoekster] niet aantoonst dat de NOx-depositie wordt verhoogd, en dat er geen sprake is van schade in de zin van artikel 26*bis* Natuurdecreet doordat er geen sprake is van meetbare of aantoonbare aantasting van de aanwezige natuur,

En terwijl [verzoekster] in haar beroepschrift wel degelijk heeft aangegeven welke alternatieve locaties er voorhanden waren buiten het natuurgebied, waardoor de natuurschade kon worden vermeden, omdat die locaties evident minder schadelijk zijn gelet op hun verdere afstand én het gegeven dat er geen natuurgebied diende te sneuvelen,

Zodat de [RvVb zijn] beslissing niet alleen tegenstrijdig motiveert, maar tevens geen oog heeft voor de (on)vermijdbare natuurschade die wordt veroorzaakt.”

In de “toelichting” zet verzoekster uiteen:

“Eerste [onderdeel]

[...]

De [RvVb] overweegt enerzijds dat het volstaat dat een verzoekende partij aannemelijk maakt dat er een kans bestaat dat de natuurwaarden in het

gedrang komen opdat de vergunning moet worden geweigerd. Anderzijds overweegt de [RvVb] dat de beoordeling van de verwerende partij, die zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het advies van ANB, niet onwettig is. Nochtans overweegt het ANB in [zijn] advies, dat integraal werd bijgetreden door de verwerende partij, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de NOx-depositie wordt verhoogd. Hiermee vraagt [ANB] dat [verzoekster] het bewijs levert van een toekomstige gebeurtenis. Nochtans overweegt de [RvVb] zelf dat het volstaat dat de verzoekende partij dit aannemelijk maakt. De bestreden beslissing is op dit punt dus tegenstrijdig en niet afdoende met redenen omkleed.

Bovendien is deze stelling ook onjuist: [verzoekster] gaf aan dat alle stikstofuitstoot zich zal concentreren op één locatie binnen het natuurgebied door de komst van de parking, terwijl een gespreid parkeren zorgt voor een spreiding van de stikstofuitstoot (ook buiten het natuurgebied). Daarnaast wees [verzoekster] er in haar repliek op het advies van ANB nog op dat een parking tot gevolg heeft dat mensen worden aangetrokken: het gaat om extra faciliteiten voor de bezoekers, hetgeen gepaard gaat met een aantrekkingsfunctie [...]. Deze argumentatie werd niet beantwoord door ANB, noch door de verwerende partij, hetgeen op zichzelf al een motiveringsgebrek uitmaakt. De [RvVb] ziet deze aspecten over het hoofd bij [zijn] beoordeling. [Verzoekster] moest niets bewijzen en maakt voldoende aannemelijk dat de vervoersbewegingen en NOx-deposities in het natuurgebied kunnen toenemen.

[...]

[Verzoekster] gaf voorts ook aan dat het advies van ANB behept is met diverse gebreken doordat ANB ervan uitgaat dat de NOx-depositie zal dalen met de komst van de parking. [Verzoekster] gaf daarbij aan dat deze stelling niet correct is.

In het bodemarrest wordt geoordeeld dat [verzoekster] geen kritiek heeft geuit op het advies van het [ANB]. Zij heeft nochtans een replieknota opgemaakt tegen dit advies van maar liefst 6 pagina's lang [...]. Het bodemarrest heeft dus geen rekening gehouden met alle dossierstukken.

[...]

De [RvVb] overweegt voorts dat vermijdbare natuurschade moet worden begrepen als 'schade die kan worden vermeden door het aanpassen van de gevraagde handelingen die in de praktijk haalbaar zijn en die niet leiden tot de ondoeltreffendheid van de aanvraag'.

In dat verband wees [verzoekster] er gedurende de administratieve procedure meermaals op dat de parking ook voorzien kan worden buiten het natuurgebied, aangezien de wandelaars in het natuurgebied een lus maken die ook dichterbij gelegen is bij het agrarische gebied.

Indien de parking kan voorzien worden op een andere locatie, die ook gelegen is nabij de wandelroute, dan kan de natuurschade worden vermeden doordat het natuurgebied niet wordt aangetast door alle hinder die de aanvraag met zich meebrengt: insnijding van het natuurgebied, verharding in het natuurgebied, autoverkeer in het natuurgebied trekken met alle stikstof-, uitstoot-, geluids- en andere hinder die daarmee gepaard gaat. Op die manier toonde [verzoekster] dus aan dat de schade kan worden vermeden. De stelling

van de [RvVb] dat [verzoekster] niet aantoonde dat er vermijdbare schade wordt veroorzaakt, is derhalve feitelijk onjuist.

Het voorzien van een parking buiten het natuurgebied is geenszins onhaalbaar in de praktijk, blijkt bovendien ook niet deftig te zijn onderzocht, en leidt niet tot de ondoeltreffendheid van de aanvraag die erin bestaat een parking te voorzien voor de bezoekers van het natuurgebied.

[...]

De [RvVb] overweegt dat [verzoekster] louter zaken beweert die niet worden onderbouwd en draait hiermee de bewijslast om.

[Verzoekster] bekritiseert net [dat] er geen zorgvuldig onderzoek naar de stikstofemissies heeft plaatsgevonden. Het komt logischerwijze niet aan de verzoekende partij toe om zelf een onderzoek naar de stikstofemissies te voeren. Het is voldoende dat ze haar stelling aannemelijk maakt. Er is ook helemaal geen impactscore berekend, laat staan dat werd onderzocht wat de impact van de werkzaamheden zelf is op het natuurgebied [...]. De stelling van [verzoekster] dat de verwerende partij deze aspecten die onderdeel uitmaken van de natuurtoets niet afdoende heeft onderzocht, is derhalve correct.

Het komt de verzoekende partij bovendien niet toe om zelf het bewijs te leveren dat het project schadelijke uitstoot veroorzaakt in natuurgebied. Het komt volgens de artikelen 14 en 16 van het [n]atuurdecreet toe aan de aanvrager van de omgevingsvergunning. Als deze dit onvoldoende heeft onderzocht, *quod casu quo*, dan komt dit toe aan de vergunningverlenende overheid. De vergunningverlenende overheid heeft dit *in casu* niet afdoende onderzocht. Minstens is er geen spoor van grondig onderzoek in de bestreden beslissing terug te vinden. Het komt vanzelfsprekend niet toe aan [verzoekster] om aan te tonen dat er zich wel schade voordoet: dit ontnemt elk nut aan de project-m.e.r.-screeningsnota van het dossier en zelfs uitgebreider van het recht om beroep te kunnen instellen en kritiek te kunnen leveren op gebrekkig onderzochte milieueffecten.

[...]

Elke uitstoot in het kader van het project (zowel tijdens de werken als erna) veroorzaakt schade aan de natuur. De verwerende partij motiveert niet waarom dit aanvaardbaar zou zijn, *quod non*. Zij verwijst daarbij naar de (beweerde en niet aangetoonde) situatie van vandaag de dag waarbij er wild zou worden geparkeerd, maar houdt hierbij geen rekening met het feit dat door de aanvraag alle wagens in het natuurgebied zullen worden geparkeerd.

[...]

Tweede [onderdeel]

[...]

[Verzoekster] hekelt de gebrekkige project-m.e.r.-screeningsnota bij het project. De stikstof en NOx-emissies werden hierin niet afdoende onderzocht. De verwerende partij heeft hiervoor niet genoeg oog gehad bij de beoordeling.

Zoals hierboven reeds aangehaald, is dergelijke project-m.e.r.-screeningsnota relevant omdat hierin de milieueffecten van het project moeten worden onderzocht. Als dergelijke nota niet grondig is opgemaakt, dan zijn de milieueffecten niet grondig onderzocht. Het komt in zo'n geval

niet aan de verzoekende partij toe om het bewijs te leveren van de milieueffecten: deze taak komt haar niet toe maar wordt door de wetgeving opgedragen aan de aanvrager en de vergunningverlenende overheid. De [RvVb] draait deze bewijslast om door ze te leggen bij [verzoekster]. Zij past de [als geschonden opgegeven] wetgeving dus niet correct toe.”

Beoordeling

6. Luidens artikel 3, § 2, 9°, van het cassatieprocedurebesluit moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de cassatiemiddelen bevatten”. Onder “cassatiemiddel” moet een voldoende duidelijke omschrijving van de door het bestreden arrest geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel worden begrepen. Onder “uiteenzetting” van het cassatiemiddel moet worden begrepen de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend.

In het middel wordt niet op voldoende nauwkeurige wijze uiteengezet op welke wijze het bestreden arrest een schending zou inhouden van de artikelen 4.3.2 en 4.3.3, § 2, DABM.

Bovendien maakt verzoekster niet voldoende duidelijk welke wettigheidskritiek zij aan de orde wil stellen in het tweede onderdeel van het middel. De in de “samenvatting” van het middel uiteengezette grieven sporen niet met de kritiek die in de “toelichting” bij het tweede onderdeel wordt uiteengezet. Het middelonderdeel mist voldoende nauwkeurigheid om de Raad van State toe te laten zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen.

Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

7. Artikel 16, § 1, van het natuurdecreet luidt:

“In het geval van een vergunningsplichtige activiteit, draagt de bevoegde overheid er zorg voor dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen.”

Artikel 26*bis*, § 1, eerste lid, van het natuurdecreet bepaalt:

“De overheid mag geen toestemming of vergunning verlenen voor een activiteit die onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur in het [Vlaams Ecologisch Netwerk (VEN)] kan veroorzaken.”

In het kader van de beoordeling van de kritiek van verzoekster dat de vergunningsbeslissing geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke effecten van de aanvraag op de natuur, en ten onrechte heeft geoordeeld dat de aanvraag de in deze bepalingen bedoelde toetsen doorstaat, overweegt het bestreden arrest:

“Verder voert [verzoekster] de schending aan van artikel 16, § 1 Natuurdecreet, dat de zorgplicht voor de bevoegde overheid invoert. De zorgplicht, die geconcretiseerd wordt in de ‘natuurtoets’, houdt voor elke bevoegde overheid de verplichting in ervoor te zorgen dat door het toelaten van een handeling of activiteit geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan, ongeacht de aard of het voorwerp van de aanvraag, en ongeacht de planologische bestemming van het gebied.

[...]

Voor vergunningsplichtige werken of activiteiten in of in de buurt van een VEN-gebied geldt een verscherpte natuurtoets. Uit artikel 26*bis* Natuurdecreet volgt dat de aanvrager, of bij diens nalaten de betrokken overheid, dient te onderzoeken en aan te tonen dat de vergunningsplichtige activiteit geen ‘onvermijdbare en onherstelbare schade’ aan de natuur in het VEN kan veroorzaken. De vergunningverlenende overheid zal bij de beoordeling van de aanvraag dan ook moeten onderzoeken welke impact de aanvraag heeft voor de natuurwaarden in het VEN-gebied. De vergunningverlenende overheid dient in dat geval steeds advies te vragen aan de dienst bevoegd voor het natuurbehoud, met name het Agentschap voor Natuur en Bos [hierna: ANB]. Enkel indien wordt aangetoond dat er zich geen ‘onvermijdbare en onherstelbare schade’ zal voordoen, mag de vergunningverlenende overheid de gevraagde vergunning of aktename van melding verlenen. Artikel 26*bis* Natuurdecreet voorziet niet in een expliciete schadedrempel. Elke vorm van ‘onvermijdbare en onherstelbare schade’ moet in beginsel worden uitgesloten, wat inhoudt dat een kans op ‘onvermijdbare schade en onherstelbare schade’ voldoende is om een vergunning te weigeren. Bijgevolg volstaat het dat een verzoekende partij aannemelijk maakt dat er een kans bestaat dat natuurwaarden in het gedrang komen en [moet] ze niet aantonen dat er effectief sprake zal zijn van ‘onvermijdbare en onherstelbare schade’.

[...]

De verwerende partij beoordeelt in de bestreden beslissing de natuurtoets als

volgt: [...]
[...]

Het gegeven dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot een overname van het advies van het [ANB], hoeft [...] niet noodzakelijk tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te leiden. [...] [De RvVb stelt] vast dat [verzoekster] geen kritiek formuleert tegen de overwegingen in dit advies; ze stelt louter dat er in [de] bestreden beslissing onvoldoende wordt geantwoord op haar repliek naar aanleiding van dit gunstig advies. Er moet evenwel worden vastgesteld dat de argumenten vervat in deze repliek reeds afdoende werden ontmoet in het advies van het [ANB], dat de verwerende partij integraal bijtreedt.

Wat de kritiek van [verzoekster] op het ontbreken van een alternatievenonderzoek betreft, wijst het [ANB] erop dat vermijdbare schade moet worden begrepen als ‘schade die kan worden vermeden door het aanpassen van de gevraagde handelingen die in de praktijk haalbaar zijn en die niet leiden tot de ondoeltreffendheid van de aanvraag’. [Verzoekster] toont niet aan dat er sprake is van ‘vermijdbare schade’ waar ze stelt dat het project ook op een andere locatie zou kunnen worden uitgevoerd. Daarenboven overweegt het [ANB] dat [verzoekster] niet aantoonde dat het project op een andere wijze zou kunnen worden uitgevoerd, waarbij natuurschade wordt vermeden.

Waar [verzoekster] in haar replieknota wijst op de NO_x-emissies die met de aanvraag gepaard zouden gaan, overweegt het [ANB] dat het project ‘geen toename van NO_x-emissie binnen natuurgebied [veroorzaakt]’, aangezien ‘voorliggend project het bestaande verkeer naar de randzone van VEN verschuift’. [Verzoekster] maakt niet inzichtelijk waarom het aantal verkeersbewegingen toch zou toenemen, ondanks het gegeven dat de aangevraagde parking louter beoogt om de reeds bestaande bezoekers van het natuurgebied op te vangen.

In elk geval maakt [verzoekster] niet inzichtelijk dat er in tegenstelling tot het besluit van de verwerende partij ‘Er zal geen onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur van het VEN ontstaan’, op eensluidend advies van het [ANB], dat er wél sprake zou zijn van onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur in het VEN. Haar loutere beweringen worden niet gestaafd of onderbouwd terwijl de bestreden beslissing duidelijk steunt op een gedegen en zorgvuldig onderzoek naar de mogelijke impact van de aanvraag op het betrokken VEN-gebied en hierover een [uitgebreide motivering] opneemt ter ondersteuning van haar besluit. De loutere blote beweringen van [verzoekster] volstaan niet om te besluiten dat de bestreden beslissing, gesteund op een gespecialiseerd advies (van het ANB), onjuist of onwettig zou zijn.”

8. Met deze beoordeling heeft de RvVb niet beslist dat het verzoekster toekomt om het bewijs te leveren dat de vergunde handelingen vermijdbare schade aan de natuur zullen veroorzaken, of onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur in het VEN kunnen veroorzaken. Het bestreden

arrest oordeelt slechts dat verzoekster met haar kritiek niet inzichtelijk maakt dat de andersluidende beoordeling van de verwerende partij onjuist of onwettig is. De kritiek van verzoekster dat de RvVb de bewijslast dat de aanvraag de in de artikelen 16 en 26*bis* van het natuurdecreet bedoelde toetsen niet doorstaat, bij haar zou leggen, berust op een verkeerde lezing van het arrest, en kan bijgevolg niet worden aangenomen.

9. De in artikel 32 DBRC ingeschreven rechterlijke motiveringsverplichting heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak voldoet aan deze motiveringsplicht wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet - al waren ze verkeerd of onwettig - die hem ertoe brengen zijn beslissing te nemen. Bij de beoordeling of de rechterlijke motiveringsverplichting werd nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 32 DBRC. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek.

Met de overweging

“[Verzoekster] toont niet aan dat er sprake is van ‘vermijdbare schade’ waar ze stelt dat het project ook op een andere locatie zou kunnen worden uitgevoerd.”

heeft de RvVb enkel aangegeven dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat het begrip “vermijdbare schade” zoals dit door het ANB werd begrepen, onjuist is, en heeft hij niet geoordeeld dat het aan verzoekster zou toekomen om aan te tonen dat de aanvraag geen vermijdbare schade zal veroorzaken. In zoverre verzoekster aanvoert dat dit motief tegenstrijdig is met het motief waarin wordt uiteengezet dat het verzoekster enkel toekomt “aannemelijk [te maken] dat er een kans bestaat dat natuurwaarden in het gedrang komen”, berust haar kritiek dan ook op een

verkeerde lezing van het bestreden arrest.

Verzoekster voert in de toelichting bij het middel ook aan dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen een motief van het bestreden arrest en een overweging van het ANB die door de verwerende partij wordt bijgetreden. De hier geviseerde tegenstrijdigheid bestaat aldus niet tussen verschillende motieven van het bestreden arrest, zodat de kritiek vreemd is aan artikel 32 DBRC.

De aangevoerde schending van artikel 32 DBRC wordt niet aangenomen.

10. Met haar overige grieven nodigt verzoekster de Raad van State uit om de feitelijke beoordeling van de zaak over te doen. Als cassatierechter kan de Raad van State echter niet in de beoordeling treden van de zaak zelf (artikel 14, § 2, RvS-wet). Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

11. In zoverre het ontvankelijk is, is het middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Carlo Adams